



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ἰ μ ὀ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ἰ ὁ τ ὸ χ έ ρ ι .

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῖομεν ὅσῃν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Πέμπτ' Ἰουλίου καὶ εἰκοστή,
μνήμη πολέμων ἀγαστή.

Ἔτος χίλια καὶ ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντεις εὐοίωνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω

Χίλια τρακόσα σαράντα τρία,
καὶ γιὰ τὸν Ἄρη παντοῦ λατρεῖα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ. — Ἐπέτειος κηρύξεως βροτολογίου πολέμου,
σὺν πέρσῳ γίνηκε ποῦ λὰς ἡ κήρυξις, καλέ μου,
καὶ σὺν δαιμόνων σφύριγμα
ὅσα πέρατα τῆς πλάσεως
ἀπήχησε τὸ κήρυγμα
μεγάλῃς ἀναστάσεως,

Σὺν πέρσῳ σιδηρόφρακτος φονιάς καὶ μακελλάρης,
ὁ τῶν πολέμων Ἄρης,
ἐσάλπισ' ἐγερτήριον
γιὰ τοὺς θνητοὺς σωτήριον.

Κι' ἀνεστατῶθ' ἡ πλάσις
τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
κι' ἐβγήκαν Καίσαρες σεπτοὶ
κι' ἐτρόχισαν λεπίδια,
κι' ἄγραπτοι νόμοι καὶ γραπτοὶ
ἔγινεσαν σκουπίδια.

Σὺν πέρσῳ ἡ πλάσι τῶν θνητῶν
μὲ βρόντους Στόλων καὶ Στρατῶν
σφικτὰ συναδελφώθη.

Καρδιαῖς ἀνεπτέρωθησαν
καὶ τόσων ἐπληρώθησαν
ἰδεολόγων πόθοι.

Κι' εἶχαν παντοῦ τρεχάματα
κι' ἐχύθησαν τὰ νάματα
μυριοκροῦνου κρήνης.

Κι' ἐφαλαν ὕμνον ὕψηλόν
ὅσῃν γλῶσσαν ὄλων τῶν φυλῶν
οἱ κράκται τῆς Εἰρήνης.

Σὺν πέρσῳ κάθε πρόβλημα παγκόσμιον ἐλύθη,
κι' εἰρήνευσ' ἓνα τέλειον
ἀγάπης Εὐαγγέλιον
τῆς γῆς αὐτῆς τὰ πλήθη.

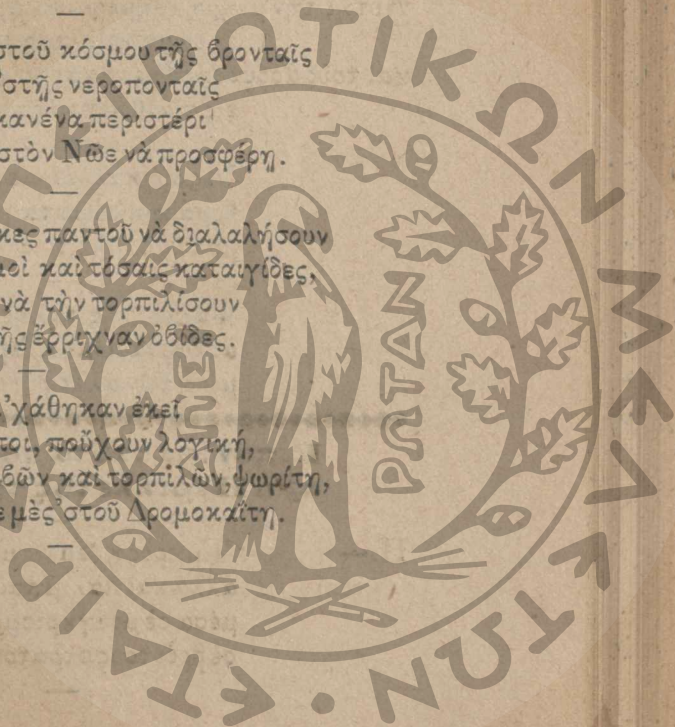
Σὺν πέρσῳ, Περικλέτο μου, καὶ ὁ πρὸ θαυτοῦ σορὸς
ἐφούκτωσε ὁ χέρι
χασάπικο μαχαῖρι,
καὶ δι' αὐτοῦ μᾶς ὁδηγεῖ σὲ σωτηρίας φῶς.

Ἐπέτειον δοξάζομεν καὶ ὕμνοῦμεν ἀγαστήν,
ἐκείνη ὅσῃν πολιτισμὸν μᾶς ἔφερε πηλάλα,
κι' εἶδα καὶ ἐγὼ τὴν κιβωτὸν τοῦ Νῶε τὴν γνωστὴν
μὲ ζῶα, Περικλέτο μου, μικρά τε καὶ μεγάλα.

Καὶ μὲς ὅσῳ κόσμου τῆς θρονταῖς
καὶ μέσα ὅσῃς νεροπονταῖς
ἀντὶ νὰ δῶ χαρούμενο κανένα περιστέρι
ἐληῆς παρήγορο κλαδί ὅσῳ Νῶε νὰ προσφέρῃ.

Κι' ἀντὶ νὰ βγοῦνε κήρυκες παντοῦ νὰ διαλαλήσουν
πὼς παύουνε κατακλυσμοὶ καὶ τόσαις καταιγίδες,
ἔτρεχαν ὑποδρύχια γιὰ νὰ τὴν τορπιλίσουν
κι' ἐξ ὕψους ἀερόπλοια τῆς ἔρριχναν ὀβίδες.

Κι' ἄλογα χάθηκαν ἐκεῖ
κι' ἄνθρωποι, παῖχον λογιῇ,
τοὺς δὲ σωθέντας ἐκ βομβῶν καὶ τορπιλῶν, φωρίτη,
δεμένους τοὺς ἐκλείσανε μὲς ὅσῳ Δρομοκαίτη.



Σάν πέρουν νέον ἴδρυνε τοῦ κάλλους Παρθενῶνα
θεόπνευστος Ἰκτίνος,
κι' ὁ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ πλασθεὶς καὶ κατ' εἰκόνα
κατήντησ' ἕνα κτήνος.

Σάν πέρουν κόσμος λογικὸς κρατῶν ζυρλομανδύα
νέας ὁδοὺς ἐτράπη,
κι' εἶδε χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Φειδία
ὅτ' ἄγριο χασάπη.

Καὶ σήμερον ἀμὴν ἀμὴν,
εἰρήνην φάλλομεν ἡμῖν
καὶ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις.

Τελοὺν μεγάλας κατ' αὐτὰς
τῆς Ἐπετείου τελετὰς
τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης.

Ἐπέτειος ἐδῶ κι' ἐκεῖ
τὰ μάλα πανηγυρικῇ
μὲ πόθους ἰδεώδεις.

Ἐπέτειος μὲ χασαπιά,
ποῦ πῆρε κᾶπως ἀνθρωπιὰ
ὁ κόσμος ὁ κτηνώδης.

Παντοῦ πανηγυρίζεται γραπτῶς καὶ διὰ γλώσσης
καὶ μὲ λαὸν ζητωκραυγὰς καὶ μὲ διαδηλώσεις
μέγα τοῦ κόσμου γεγονός,
καὶ γῆς καὶ πόντος κι' οὐρανός
θροντοκοπᾷ κι' ἀστράφτει,
ξυλένιε μυιγοχάφτη.

Φρικτὸς μετεωρίζεται
ἀεροπόρος δαίμων,
ἀλλὰ πανηγυρίζεται
ἐπέτειος πολέμων.

Αὐτῆς τὴν μνήμην σήμερον κι' ἐμεῖς ἐπιτελοῦμεν
ἐν ρώμῃ κι' εὐπραγία,
καὶ τοὺς ἀσέφους σήμερα καὶ τοὺς σοφοὺς καλοῦμεν
εἰς τ' ἀνθρωποσφαγεία.

Ἄς συγκαλύψωμεν σεμνὰ
θυμάτων σώματα γυμνά
μὲ τῆς συκῆς τὸ φύλλον.

Ψάλται τῆς πάλης τῆς ὤμης
ἄς ἐωρτάσωμε κι' ἐμεῖς
μετὰ τῶν ἀλλοφύλων.

**Εἰπόντος ταῦτα τοῦ Φασουλῆ
κι' ὁ Περικλῆτος τάδε λαλεῖ.**

Π.— Ἐμπρὸς κι' ἐμεῖς μετὰ παιδιῶν,
ἀλλὰ καὶ παλιμπαίδων
μέσα σὲ μούγκρισμα βωδῶν,
σὲ βρόντους στρατοπέδων.

Ἐκεῖ στήν πρώτην τὴν γραμμὴν
τῶν φοβερῶν μετώπων
πανηγυρίζωμεν ὁρμὴν
τῶν καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπων.

Δεῦτε πανηγυρίζωμεν πανήγυριν σπανίαν
σὲ ποταμοὺς αἱμάτων
καὶ σὲ σωροὺς πτωμάτων,
καὶ πάντες ἄς τρυφήσωμεν στήν ἀνθρωποκτονίαν.

Δεῦτε πανηγυρίζωμεν ἐπέτειον μεγάλην,
ποῦ μὲ παντοίας τελετὰς τὰ κράτη τὴν τιμοῦν,
δεῦτε πανηγυρίζωμεν ἀνθρωποκτόνον πάλην,
ὁποῦ γι' αὐτὴν σκοτώνονται κι' ὅσοι δὲν πολεμοῦν.

Καὶ τὸν ἀστέρα βλέποντες, ποῦ φωτοδόλος τότε
στήν θείαν φάνην ἔφερε τοὺς ἐκ Περσίας μάγους,
δεῦτε πανηγυρίζωμεν κι' ἐμεῖς, συμπατριῶται,
μὲ τοὺς σφαγεῖς, τοὺς ἐμπρηστάς, καὶ τοὺς ἀνθρωποκτο-
νίαν.

Ἄρεως δοξάσωμεν αἱματοχρουν Στέμμα,
ὑμνοὺς ἄς τονίσωμεν στοῦ σπαθιοῦ τὴν κόψιν,
κι' εἴπωμεν νικητὸν μὲ θυμάτων αἶμα:
νίψον ἀνομήματα, καὶ μὴ μόνον ὄψιν.

Ἄς πετοῦμε πτώματα
στοὺς ἄγριοσκύλους,
σαρκασμοὺς καὶ σκώμματα
στοὺς εἰρηνοφίλους.

Τῶν ὀδόντων ὁ βρυγμός,
τῶν κοράκων ὁ κρωγμός
κι' ὄλων τῶν ὀρνέων.

Γένοιτο κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
θεσπεσία μουσικῇ
τῶν βροτῶν τῶν νέων.

Αἶμα τῶρ ἄς πίνωμεν, νέκταρ τοῦρανοῦ,
μ' αἶμα τώρα, βρὲ παιδιὰ, νὰ γινοῦμε τάπα,
καὶ σὲν εἰρηνοφίλον τοῦ Βατικανοῦ
ἄς εἰποῦμε τὸ γνωστόν: καλὲ ἄντες, Πάπα.

Κάθε Πάπα καὶ παπᾶ,
ποῦ σφαγαῖς δὲν ἀγαπᾷ,
καὶ σ' Ἀνατολὴν κι' Εὐρώπῃ
τὸν χλευάζουν κρεοκόποι.

Ἄρης μόνον βασιλεύει,
κι' ἕνα σκῶμμα καὶ μιὰ χλεύη
ἀπαντᾷ στοῦ Βατικάνου τὰς εἰρηνικὰς προτάσεις,
κι' ἐπετείου ἐορτάζουν μὲ πομπὰς καὶ μ' ἐστιάσεις.

Οὐκοῦν ἄς λάβωμεν κι' ἐμεῖς, βρὲ Φασουλῆ, φραγγέλιον
κι' ἄς φραγγελώσωμεν αὐτοὺς
τοὺς βλακεντίους, τοὺς κουτούς,
ποῦ τῆς Εἰρήνης σήμερα κηρύττουν Εὐαγγέλιον.



Ο ΤΟΥΡΚΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΒΟΥΛΓΑΡΟ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ ΦΙΛΟΙ,
ΚΙ' Ο ΓΟΥΝΑΡΗΣ ΤΟΥΣ ΑΠΕΙΛΕΙ ΠΩΣ ΝΟΤΑ ΘΑ ΤΟΥΣ ΣΤΕΙΛΗ.

Τοῦ Φασουλῆ χαρὰ ὡς ἀν παραφορά.

Φ.— Ἐπέτειον τελέσωμεν κι' ἐμεῖς πολεμικὴν
καὶ συμμαχίαν ψάλλωμεν Τουρκο-Βουλγαρικὴν.
Ἀπὸ συμμαχούς σὴν κι' αὐτοὺς ρουθοῦνι δὲν γλυτόνει,
ἀλλ' ἂν μὲ Τούρκους συμμαχοῦν οἱ νέοι μας γειτόνοι.
μὰ μὴ σκοτίζεσαι γι' αὐτὸ καθόλου, ντελπεντέρη,
κι' ὅ, τι σὲν κόσμος γίνεταί πάντα γιὰ μᾶς συμφέρει.

Γι' αὐτὸ ποσὺς μὴ δυσφορήεις,
καὶ κάθε συμμαχία
πρέπει καὶ σὺ νὰ τὴν θαρρήεις
δική μας εὐτυχία.

Οἱ πάντες πανηγύρεως μετάσχωμεν ὥραιας,
κι' ἂν ἀγοράζεις σήμερα πρὸς τρεῖς δραχμὰς τὸ κρέας,
ἀλλ' ὅμως σοῦπα κι' ἄλλοτε πῶς σήμερα φτηνὰ
δὲν βρῖσκεῖς ἄλλα κρέατα, μόνον τάνθρωπινά.

Ἐλα νὰ χορέψωμε,
ἔλα ν' ἀποκρέψωμε,
τόκα τὸ ποτήρι.

Περικλέτο μου κουτέ,
ποιὸς θὰ ξαναῖδῃ ποτὲ
τέτοιο πανηγύρι;

Ἐλα πανηγυρίζε
σὲ καταστροφάς,

μὲ κοράκια γύριζε
πτώματα νὰ φᾶς.

Πάνοπλος Ἀνατολὴ
καὶ σοφίας Δύσις,
ποῦ δὲν ξέρεις, προσφιλή,
ποῖα νὰ πρωτοφτύσης.

Ἄκου ξεκληρίσματος λιγερὸν παιᾶνα,
ἔμπὰ σ' ὑποβρύχια καὶ σ' ἀεροπλάνα.

Βούτα σὲ γιαλοὺς,
γυιὲ τῆς Μιχαλοῦς,
καὶ σὲ νύφη στάσου.

Κόκκαλα πιπιλῖζε,
πνίγε καὶ τορπιλῖζε
ὁποῖον ἔρῃς μ' πρᾶτά σου.

Ὁ κόσμος σὺ κατάρτα,
ὡς πότε πιά δεινὰ δεινῶν,
σφαγαῖς, καταδιώξεις;

Καὶ τώρα πύλας ἄρατε,
κι' ἐλεῖσεται βροντοφωνῶν
ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.

Καὶ τίς ἐστὶν ὁ Βασιλεὺς;.. ὁ λατρευτὸς Ἐνεῖνος,
ὁ δούλων ἐλευθερωτὴς, ὁ νέος Κωνσταντῖνος,
ποῦ γιατρεμμένος σήμερα γενέθλια γιορτάζει,
κι' ἕνας λαὸς περιδομθεὶ κοντὰ του σὴν μελίσσι,
καὶ μὲ λαχτάρια μυστικῇ, στὰ μάτια τὸν κυττάζει,
κι' εὐχεται καὶ προσεύχεται σὴν τὰ βουνὰ νὰ ζήσει.

Τοῦ Παλαίου Φαλήρου σκελετοί. ὁποῦ με κρίκους βρεθήκαν δετοί.

(Κι' ὁ Φασουλῆς περιεργὸς βλέπει τοὺς σκελετοὺς
καὶ λέγει πρὸς αὐτοὺς).

ὦ σεῖς, ὁποῦ βρεθήκατε στὸ Φάληρο δεμένοι,
ποιοὶ νᾶσθε; πῶς ἐζήσατε καὶ σεῖς, δυστυχημένοι;
Μήπως ἐχρηματίσατε παράνομοι πολῖται,
μαχαιροβάτες, μόρτηδες, καὶ τῶν ὁδῶν ἀλλήται;

Μήπως δὲν σᾶς ἀρέσανε τὰ τότε καθεστῶτα;
μήπως ἐπίνατε χασίς;
μήπως ἐκλέθατε καὶ σεῖς
τοῦ γείτονος τὴν κότα;

Πῶς ἔτσι τὰ κορδῶσατε
μὲ βάσανα σκληρά;
μήπως κατεπροδῶσατε
πατρίδος ἱερά;

Μήπως ὑπήρξατε ποτὲ
φρικτοὶ θαλάσσης πειραταί;
Μὴ νόμους κατελύσατε,
σκέλεθρα κρικοφόρα;
μήπως ἐτορπιλίσατε
καράβια σὰν καὶ τώρα;

Δὲν ὁμιλεῖτε, σκελετοί... κρύος συνέχει τρόμος
ὅποιον σᾶς ἐξετάζει...
μήπως σᾶς ἀλυσσόδεσε κανένας Ἀστυνόμος
γιὰ γοῦστο καὶ γιὰ χάξι;

Μήπως ἐστεῖρευσε γιὰ σᾶς τῶν ἀγαθῶν ἡ βρῦσις
καὶ τοῦρανοῦ τὸ μάννα;
ἢ μήπως οἰκονομικὴ τῶν τότε χρόνων κρίσις
σᾶς χάλασε τὰ πιάνα;

Μήπως ἐπάθατε ποτὲ καὶ σεῖς ἀπὸ λιμό,
ποῦ τὰ μυαλὰ γανόνει,
καὶ μ' ἀλυσσοῖδες μόνοι
ἐδέεσατε τὰ πόδια σᾶς, τὰ χέρια, τὸν λαιμό;

Ὅποιοι κι' ἂν εἴσθε, σκελετοὶ με σίδερα δεμένοι,
ἔχετε γαῖαν ἐλαφράν, ἐστὲ συχωρεμένοι.
Κι' ἐγκλήματα σημερινὰ δὲν μένουν ἀσυγχώρητα,
κι' ἐμεῖς, ὁποῦ ρεμβάζομεν με σκελετοὺς αἰώνων,
ἂν ὑψωθοῦν τὰ πρὸς τὸ ζῆν εἰς ὕψη δυσθεώρητα,
θὰ δοῦμε ζῶντας σκελετοὺς πολλοὺς ἐκ τῶν συγχρόνων.

**Σκελετῶν παρουσιάσεις,
ποῦ σὲ κάνουν νὰ τὰ χάσης.**

(Ὁ Σκελετὸς ὁ πρῶτος
παραλαλῶν εὐγλώττως).

Μὲ μούρη σὰν σουδάριο
στὸν τόπο τὸν μακάριο
γυρεύω χορτασμένους.

Ἐγώμαι πρόσφυξ σκελετός,
ποῦ περιφέρομαι λυτός
σὲ σκελετοὺς δεμένους.

**Δεύτερος σκελετὸς
προσέρχεται λυτός.**

Κι' ἐγὼ κυττάζω τὸ φωμὶ σὰν ἓνα πρᾶγμα σπάνιο,
κι' ἐμὲν ἀπ' ὅλαις τῆς μεριάς
μοῦ δίνουνε παρηγοριάς
πῶς ἴσως ἡ Κυβέρνησις νὰ κάνῃ τώρα δάνειο.

Σὰν Ἀχαμνῶν ἀχαμνὸς κρησφύγετον ζητῶ
μ' ἄλλους εὐτυχημένους,
καὶ τώρα πάρετε κι' ἐμὲ καὶ βάλτε με λυτὸ
ἐπάνω στοὺς δεμένους.

**Καὶ τρίτος σκελετὸς
χωρὶς δεσμὰ κι' αὐτός.**

Γιὰ κυττάξετε κορμί,
μὰ καὶ σκέλεθρο χορεύω,
κι' ἂν στεροῦμαι τὸ φωμὶ
λίγη ζάχαρι γυρεύω.

Καὶ τῆς ζάχαρις καθένας μεγαλέμπορος μὲ κλαίει
καὶ κρυφὰ στ' αὐτὶ μοῦ λέει:
Ὅποιος ζάχαρι ζητεῖ
τᾶχει χάσει, σκελετέ μου,
τώρα γίνηκε κι' αὐτὴ
καθρεμπόριον πολέμου.

Πῶς ἐνῶ φωμὶ δὲν ἔχεις ζάχαρι γυρεύεις, θῶδι;
εὐτυχὴς ἐκεῖνος, ποῦ χει διαθήτην σαναχάρωδη.
Πλὴν ἀφήσατε κι' ἐμὲ κάθε γῆν ν' ἀνασκαλίσω,
ποῦ σὲ σκέλεθρα παλὰ καταφαίνεται πλουσία,
καὶ δεμένων σκελετῶν κόκκαλα νὰ πιπιλίσω,
ἴσως εὐρεθῇ σ' αὐτὰ κάποια ζάχαρις οὐσία.

**Στίχοι νέων
ὑμεναίων.**

Ὁ Νικόλαος Ψημένος κι' ἡ Φωφὴ τοῦ Κατσαρά
ἔγιναν κι' ἐκεῖνοι τώρα ζευγαράκι μιὰ χαρά.
Κι' ὁ Ρωμηὸς σ' αὐτοὺς εὐχήθη καταπράσινον λειμῶνα
καὶ νὰ τὰ χουνε ψημένα ὄν, ζεῖ καὶ στὸν αἰῶνα.